

PANEVĖŽIO RAJONO SAVIVALDYBĖS TARYBA

POSĖDŽIO PROTOKOLAS

2016 m. vasario 16 d. Nr. T1-2
Panevėžys

Iškilmingas Savivaldybės tarybos posėdis įvyko 2016 m. vasario 16 d., pradžia 13.00 val., pabaiga 15.00 val.

Posėdžio pirmininkas – Povilas Žagunis, Savivaldybės meras.

Posėdžio sekretorė – Milda Bagdonaitė, Kanceliarijos skyriaus vyriausioji specialistė.

Į Savivaldybės tarybą išrinkti 25 nariai. Posėdyje dalyvavo 18 narių (sąrašas pridedamas), Lietuvos Respublikos Seimo narys Domas Petrusis, Lietuvos Respublikos Seimo narė Rasa Juknevičienė, Kauno arkivyskupas Panevėžio apaštalinis administratorius Lionginas Virbalas SJ, rajono Garbės piliečiai Pranciškus Benediktas Tamulionis, Klementas Sakalauskas, įstaigų vadovai, savivaldybės administracijos darbuotojai, seniūnai, rajono gyventojai, buvę rajono savivaldybės administracijos darbuotojai.

Savivaldybės meras Povilas Žagunis skelbia iškilmingo posėdžio pradžią, supažindina su atvykusiais svečiais ir kviečia giedoti Lietuvos valstybės himną.

Giedamas Lietuvos valstybės himnas.

DARBOTVARKĖ:

1. Pranešimas, skirtas Lietuvos Valstybės atkūrimo dienai paminėti.
2. Iškilminga Panevėžio rajono Garbės piliečio vardo suteikimo ceremonija.

1. Pranešimas, skirtas Lietuvos Valstybės atkūrimo dienai paminėti.

Mero pavaduotojas Antanas Pocius suteikia žodį merui Povilui Žaguniui pasveikinti susirinkusiuosius.

Meras Povilas Žagunis sveikina posėdžio dalyvius Lietuvos Valstybės atkūrimo dienos proga (pridedama).

Mero pavaduotojas Antanas Pocius suteikia žodį Krekenavos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bazilikos rektoriui kun. dr. Gediminui Jankūnui pristatyti pranešimą.

Dr. Gediminas Jankūnas skaito pranešimą (pridedama).

P. Žagunis padėkoja pranešėjui, įteikia suvenyrą.

P. Žagunis šventės proga savo mintimis kviečia pasidalyti posėdžio svečius.

Žodis suteikiamas Kauno arkivyskupui Panevėžio apaštaliniam administratoriui Lionginui Virbalui SJ.

Kauno arkivyskupas Panevėžio apaštalinis administratorius Lionginas Virbalas SJ sveikina visus susirinkusiuosius Lietuvos Valstybės atkūrimo dienos proga.

Žodis suteikiamas Lietuvos Respublikos Seimo nariui Domui Petrušui.

Seimo narys Domas Petrusis sveikina visus susirinkusiuosius Lietuvos Valstybės atkūrimo dienos proga.

Lietuvos Valstybės atkūrimo dienos proga susirinkusiuosius pasveikina Lietuvos Respublikos Seimo narė Rasa Juknevičienė.

Žodį taria sveikindamas susirinkusiuosius Savivaldybės tarybos narys Rimantas Trota.

2. Iškilminga Panevėžio rajono Garbės piliečio vardo suteikimo ceremonija.

P. Žagunis suteikia žodį Garbės piliečio vardo suteikimo komisijos pirmininkui Antanui Pociui supažindinti su Panevėžio rajono savivaldybės tarybos 2016 m. sausio 28 d. sprendimu Nr. T-1 „Dėl Panevėžio rajono Garbės piliečio vardo suteikimo“.

A. Pocius perskaito savivaldybės tarybos sprendimą.

P. Žagunis pakviečia Garbės pilietį sėsti į kėdę.

A. Pocius skaito Edmundo Rinkevičiaus biografiją (pridedama).

Edmundui Rinkevičiui įteikiamos rajono Garbės piliečio regalijos, įrėmintas pažymėjimas bei ženkliukas.

Suteikiamas žodis svečiams, atvykusiems pasveikinti Garbės pilietį.

Rajono Garbės pilietis Edmundas Rinkevičius džiaugiasi ir padėkoja visiems susirinkusiems.

Posėdžio pirmininkas Povilas Žagunis iškilmingą posėdį, skirtą Lietuvos Valstybės atkūrimo dienai paminėti, skelbia baigtą.

Posėdžio pirmininkas
Panevėžio rajono
savivaldybės meras

Povilas Žagunis

Posėdžio sekretorė

Milda Bagdonaitė

**PANEVĖŽIO RAJONO SAVIVALDYBĖS TARYBOS NARIŲ, DALYVAVUSIŲ 2016-02-16
TARYBOS POSĖDYJE, SĄRAŠAS**

1. Budrys Kazimieras Algirdas
 2. Dirsė Dalius
 3. Dirsė Osvaldas
 4. Gritėnas Jonas
 5. Januškienė Jūratė
 6. Juodelienė Daiva
 7. Katinas Jonas
 8. Kaušakys Jonas
 9. Kisielis Albinas
 10. Kubilius Eduardas
 11. Nemanis Povilas
 12. Nevulis Petras
 13. Petrauskaitė Modesta
 14. Pocius Antanas
 15. Pranys Rimantas
 16. Trota Rimantas
 17. Zalatoris Audrius
 18. Žagunis Povilas
-

Mero sveikinimas Lietuvos Valstybės atkūrimo dienos proga

Tėvynę širdyje turiu.

Ji man gyvybė, kraujas, duona.

Aš ją ant rankų didelių

Nešu kaip kūdikį svajonių.

Ilgai kryžiuosį keliai

Totorių ordų,

Lenkų,

Rusų.

Vieni su kryžiais ant pečių,

Kiti su žvaigždėm iš rytų norėjo parklupdyt Tėvynę,

Kad ji kaip vergė jiems paklustų.

Tačiau tiek metų ji laisva

Ir kiekvienoj širdy gyva...

Edmundas Rinkevičius

Gerbiami iškilmingo posėdžio, skirto Lietuvos valstybės atkūrimo dienai, dalyviai ir svečiai,

kiekvienas žmogus turi savo Motiną. Ji davė mums gyvybę, nešiojo mus ant rankų; išmaitino, išaugino. Kol buvome silpni ir maži, susirgus mums, nemiegojo per naktis prie mūsų lopšio; kol buvome kvaili ir neišmanėliai, globojo mus, saugodama nuo pikto; paaugus mums, mokino ir patarinėjo.

Bet be savo mamų, visi mes turime bendrą Motiną. Tai mūsų protėvių žemė. Ji vadinasi „Tėvynė“. Čia mes gimėme, čia gyvename, valgome duoną, išaugusią jos plačiuose laukuose; geriame vandenį, tekantį jos upeliuose ir šaltiniuose; dėvime marškinius iš linų, kuriuos taipogi išaugino ta mūsų žemelė. Argi ne teisingai tėvynę vadiname Motina?

Tačiau „Tėvynė“ - tai ne tik skambus žodis, lydintis mus nuo gimimo iki mirties. Tai ne tik namai, kuriuose augom, bet ir žodis, kuris skleidžia šilumą, meilę, primena mylimiausią žmogų – mamą ir visa, kas supa mus, lydi gyvenimo kely, ramina ir guodžia.

Nuo senų seniausių laikų iki dabar žmonės stoja ginti savo Tėvynės. Ne tik dainiai savo eilėse garbino gimtas žemes, bet kunigaikščiai ir paprasti valstiečiai stojo į kovą dėl Tėvynės garbės ir laisvės. Jie narsiai gynėsi nuo nuožmių priešų, siekiančių sunaikinti mūsų gimtinės praeitį, dabartį ir ateitį.

Nes žmogui reikia Tėvynės, o Tėvynei – žmogaus.

Mes neatsakome už istoriją tą, kuri buvo iki mūsų. Tai buvo be mūsų valios. Bet mes atsakome už tą istoriją, kurią paliekame. Ji priklauso nuo mūsų siekių ir idealų. Tikiu, kad kiekvieno iš mūsų nuoširdžiausias troškimas yra matyti savo šeimą, artimuosius ir draugus gyvenančius laisvėje ir džiaugsme, santarvėje ir vienybėje. Tad didžiukimės ir džiaukimės, kad šiandien mes galime kurti Lietuvą tokią, kokios trokštame.

Gerbiamieji, nuoširdžiai sveikinu visus su nepriklausomos ir laisvos Valstybės gimimo diena!

Tegul du tūkstančiai šešioliktųjų vasario šešioliktoji būna nuotaikinga, turininga ir neužmirštama!

**Pranešimas Valstybės atkūrimo dienos (Vasario 16-osios) proga skaitytas
Panevėžio rajono savivaldybės iškilmingame posėdyje Ramygalos gimnazijoje
2016-02-16**

Gerbiamieji,

Tikriausiai nėra įprasta, kad tokioje šventėje pranešimą skaito dvasininkas. Yra manančių, kad Bažnyčios atstovams labiau pritinka kalbas rėžti bažnyčiose ar bendraminčių suėjimuose, o viešąją, ypač politinę, erdvę palikti „normaliems“ žmonėms ir politikams. Džiaugiuosi, kad darbuodamasis šiame krašte nesusidūriau su tokiu siauru požiūriu. Juk vis dėlto, be to, kad esu dvasininkas ir konkrečios tikėjimo bendruomenės vadovas, aš dar esu ir šios šalies, kurioje gimiau, užaugau ir dirbaujusi, pilietis. Taip, esu pilnateisis šios, jau 98 metus atkurto valstybingumo, nors ir su ne maža pertrauka, skaičiuojančios Lietuvos valstybės pilietis. O jeigu esu pilnateisis pilietis, turiu teisę ir pareigą asmeniniame ir viešajame gyvenime rūpintis ir dalyvauti šios valstybės gyvenime.

Žinoma, reikia saugotis, kad Kristaus mokslo skelbimui skirtoji tribūna netaptų kurios nors partinės ideologijos ar propagandos rupu, tačiau ir kaip pilietis, ir kaip dvasininkas jaučiu pareigą rūpintis savo šalies gerove ir svarbiausia jos sudedamąja dalimi – Lietuvos ir Lietuvoje gyvenančiais žmonėmis. Juk kas kitas, jei ne jie, Lietuvos žmonės, ir yra mūsų bažnyčių lankytojai ir parapijinių tikėjimo bendruomenių nariai?..

Dar daugiau, ar nėra taip, kad kiekvienos valstybės, ypač tos, kuri vadina save nepriklausoma ir demokratine, viena iš pamatinių pareigų yra užtikrinti savo piliečiams religijos laisvę ir galimybes pagal tą pačią religiją formuoti savo asmeninį ir viešąjį gyvenimą. Čia neskubėkime suplakti valstybės ir paskiros Bažnyčios. Daug svarbiau nei jų atskyrimas, yra jų abipusis bendradarbiavimas diegiant pamatines vertybes, kuriomis vadovaudamiesi kasdieniniame ir viešajame gyvenime jos piliečiai galėtų priimti tinkamus sprendimus.

Atrodo, kad šis idealių santykių siekinys puikiai realizuojasi mūsų valstybėje: Lietuvos valdžios atstovai svarbiausių valstybinių švenčių proga dalyvauja tam skirtose pamaldose, svarbiausios Katalikų, ir ne tik, Bažnyčios liturginių švenčių apeigos transliuojamos per nacionalinio transliuotojo kanalus, vyksta prezidentiniai pusryčiai su svarbiausių bažnytinių bendruomenių lyderiais, ir šiaip jau, neatrodo, kad kas nors, bent jau viešai, norėtų pyktis su Bažnyčia. Visa tai gražu ir tikrai vyksta. Bet leiskite žvilgtelėti atidžiau...

Kas nutinka mūsų Seime, kada yra svarstomi vertybėmis paremtų įstatymų projektai, kad ir pavyzdžiui, šeimos sampratos, besąlygiškos gyvybės apsaugos nuo jos prasidėjimo motinos iščiose iki natūralios mirties, lytinės tapatybės, taip pat lytinio ugdymo ar švietimo klausimais? Pasigirsta balsų ir net nuomonių, kad tai ne Bažnyčios ir jos narių kompetencija ką nors patarti ar įtakoti. Bažnyčia apkaltinama

fundamentalizmu, konservatizmu, archajiškumu ir kitais *-izmais* bei *-umais*, o tuo metu *ale* „progresyviams“ ir „šiuolaikiškam“ mąstymui pasidavę mūsų šalies išrinktieji nebesupranta, kad šeima – tai vyro ir moters bendra sąjunga, atvira naujai gyvybei ir atsakinga už jos pirminį ir pamatinį ugdymą; kad žmogaus teisės į orų gyvenimą reikia ginti nuo jo prasidėjimo momento motinos išsčiose iki natūralios, o ne dirbtinės mirties; kad lytinė tapatybė yra apspręsta pirmiausia fiziologinės, o ne psichologinės, ar dar blogiau, socialinės prigimties; kad lytinis ugdymas susijęs su asmens integralumu ir gebėjimu reikšti savo vidines emocijas ir jausmus, gerbiant savo paties ir kito asmens orumą ir ribas. Jeigu mūsų senoliai pajęgtų, o iš tų, kurie pajėgia šiandienos informacijos sraute susiorientuoti, dėl ko yra laužomos ietys mūsų įstatymų kalvėje, nenustebkime girdėdami nepasitenkinimą ir nusivylimą, dažno išreikštą atodūsiu: „Ne tokios Lietuvos mes norėjome ir ne tokią Lietuvą mes gynėme jos miškuose ir giriose, Sibiro taigoje ir tremties kalėjimuose...“

Ir tikrai, ar tokios Lietuvos mes norime, ar tokią Lietuvą dovanosime ateities kartoms? Dažnas iš čia susirinkusių tikriausiai atsakytų: „Ne“. Bet ir vėl keliu klausimą, kas kuria Lietuvą ir kas šiandien už ją yra atsakingi? Briuselis? Strasbūras? Obama? ar Putinas? Ne, tikrai ne. Šiandienos Lietuvą kuriame ir už ją atsakingi esame mes! Nesakau, kad aukščiau paminėtos pavardės ar institucijos neturi mums ir mūsų Lietuvai įtakos, turi, tačiau, kokia ta įtaka ir kiek jos, priklauso nuo mūsų sąmoningumo, pilietiškumo, valstybingumo ir, išdrįsiu teigti, religingumo. Kas kitas, jeigu ne religija, mums sudeda visalaikius vertybinius pamatus, pamatus, ant kurių kiekvienas, sąmoningai ar nesąmoningai, statome savo asmeninės, šeimos, bendruomenės ir valstybės gerovės rūmą. O jeigu tos vertybės nuolat neigiamos, kvestionuojamos, menkinamos ir galiausiai ignoruojamos, ant kokio pamato stovės mūsų valstybės ir jos piliečių gerovė?

Atsakau – ant ekonominio. Ir tai yra klaida. Kada visą žmogaus būvį vertiname tik bendrojo produkto arba vartojimo augimo skaičiais, mes iš tiesų redukuojame žmogų, susiauriname žmogaus sampratą iki statistinio skaičiaus, kuriuo lengva manipuliuoti ketvirčio suvestinėse, bet kuriuo taip pat labai lengva atsikratyti, šiam praradus materialinę ar socialinę vertę. Liūdna stebėti, kaip, užuot investavusi į dvasinio / religinio potencialo augimo užtikrinimą per tikėjimo bendruomenes, valstybė imasi socialinių santykių sureguliuavimo vaidmens, tarsi tikėdama, jog įstatymais ir potvarkiais galima priversti mylėti artimą ir rūpintis jo visapusiška gerove.

Šioje vietoje man, kaip Bažnyčios atstovui, tenka prisiimti ir dalį pagrįstos kritikos, kuria išreiškiamas troškimas, kad Bažnyčia ir jos nariai aktyviau prisiimtų socialinio globėjo pareigas. Taip, pas mus veikia „Caritas“, įvairūs krizių sprendimo pagalbos centrai ir grupės, vykdomos įvairios dvasinio ugdymo ir švietimo programos. Tačiau tenka pastebėti, kad poreikis viršija pasiūlą ir dažnai negausios Bažnyčios darbuotojų ar savanorių pajėgos savo energiją iššvaisto pildant projektinės veiklos „paklodes“, kurias vėliau vertina ir analizuoja daug didesnis ir nebūtinai tarpusavyje suderantis biurokratinis mechanizmas. Nenoriu teigti, kad Bažnyčios vykdomoje veikloje nereikia

atskaitomumo ir kontrolės, tačiau bandau pasakyti, kad dažnai siekiame rinkti, kur nebarstyta, ir pjauti, kur nepasėta.

Mane, kaip parapijinės bendruomenės vadovą, vis dar stebina kai kurių valdininkų elgesys, reikalaujantis įrodinėti, kad parapija yra bendruomenė, kad ji ir jos nariai turi visas teises organizuotis ir dalyvauti viešajame valstybės gyvenime, tiek kultūriniam, tiek ir ūkiniame. Kartais atrodo, kad skaitydami Europos Sąjungos direktyvas ir įstatymus, šioje valstybėje esame linke, ignoruodami savo istorinį ir krikščioniškąjį paveldą, bendruomenę susieti tik su religiškai neapsisprendusių, ar bent jau viešai savo įsitikinimų nedeklaruojančių žmonių grupe, tokia, kuriai lengva pasiūlyti bet ką tol, kol vienintelė tos grupės vertybė bus *tolerancija*. Nežinau, kaip jūs, bet aš ir mano tėvai iki maždaug 2000-ųjų metų tokios šiandien taip propaguojamos ir diegiamos vertybės nesame nė girdėt negirdėję.

Artimiausia jai yra tai, ką mes anksčiau vadinome ir dabar vis dar tebevadiname *pagarba*: pagarba kitam žmogui, pagarba vyresniam, pagarba kitaip mąstančiam, galiausiai, pagarba daiktams ir visai gyvajai bei negyvajai kūrinijai.

O „tolerancija“, išvertus į mūsų gimtąją lietuvių kalbą, reiškia ne ką kitą kaip „pakantą“. Nuo žodžio „kentėti“. Ir tai tiesa: kas ne kas, o jau mūsų valstybė ir jos žmonės tai žino, ką reiškia kentėti, bet taip pat žino, bent jau žinojo, su kuo negalima taikstyti ir kam nereikia rodyti pakantumo. Ar partizaninis karas ir pagrindinė veikla, į kurią nemaža dalimi buvo įsitraukę ir dvasininkai, ar Sąjūdis ir ant atgautos laisvės aukuro sudėtos gyvybės ir gyvenimai neįrodo, jog mes žinome ir galime būti nepakantūs totalitarinei ideologijai, melo propagandai, žmogaus orumo menkinimui ir visam tam, kas paneigia giliausius mūsų žmogiškos, krikščioniškos ir lietuviškos tapatybės bruožus? Nesvarbu, iš kur tie balsai sklistų – iš Rytų, ar iš Vakarų.

Sąmoningas, pilietiškas, religingas ir kritišką mąstymą išsiugdęs žmogus turėtų būti kiekvienos valstybės ir bendruomenės siekiamybė. Toks žmogus gebės atskirti baltą nuo juodo, tiesą nuo melo, gėrį, vertą netgi asmeninės ar bendruomeninės aukos, nuo greitų pažadų rūke pasklidusio blogio. Toks žmogus žinos, ką ir už ką rinkti į politinius vadovus ir kaip mokėti būti atsakingam ne tik atliekant pareigą balsuoti, bet ir stebint bei vertinant išrinktųjų atstovų darbą. Toks žmogus, kuris ne „nukreta iš dangaus“, bet tarpsta ir bręsta sveikos šeimos, saugios bendruomenės ir brandžios valstybės aplinkoje, yra nesibaigiantis projektas, kurio įgyvendinimui turime pasitelkti visų turimas žinias, gebėjimus ir kitokius resursus. Tokiu žmogumi galime jau šiandien būti tu ir aš, su atsakingumu mylintys ir kuriantys dabarties ir ateities Lietuvą.

Dar kartą leiskite visus pasveikinti isus su Vasario 16-ąja, Lietuvos valstybės atkūrimo diena. Sugebėję atkurti, nenustokime kurti. Tepadeda mums Visagalis ir Gailestingas Dievas. Ačiū už dėmesį ir

Edmundas Rinkevičius gimė 1950 m. sausio 20 d. Anykščių r., Skiemonių parapijoje, Traineliškio vienkiemyje. Baigęs Ukmergės 2-ąją vidurinę mokyklą, 1974 m. įstojo į Kauno tarpdiecezinę kunigų seminariją. Dirbo Panevėžyje, Biržuose, Kriaunose, Pabiržėje, Jūžintuose, Užpaliuose, tarnavo Dominikonų vienuolyne. Nuo 2003 m. dirba Ramygalos Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios klebonu. 2004 m. E. Rinkevičius paskirtas Panevėžio vyskupijos egzorcistu.

E. Rinkevičius – Tautodailininkų sąjungos narys. Personalinės drožybės parodos surengtos Biržuose, Širvintose, Ukmergėje, Ramygaloje, Utenoje ir Rokiškyje. E. Rinkevičius – aktyvus Lietuvos tautodailininkų konkursų dalyvis.

E. Rinkevičius yra išleidęs keletą poezijos knygelių, atsiminimus apie kun. Aleksandrą Papučką, knygą „Kunigo metai“ – klebonavimo Užpalių parapijoje laikotarpio dienoraštį, surengęs meninių nuotraukų parodas. „Džiaugiuosi pasirinkęs kunigo kelią ir už viską dėkoju Viešpačiui“, – apie savo gyvenimą sako Ramygalos parapijos klebonas, garbės kanauninkas, kunigas E. Rinkevičius.